

Stolp vere

Dashanel si je želela, da bi bila njena vera v Kristusa velika in močna.

Gretchen Picklesimer Kinney
(po resnični zgodbi)

Zgodba se je zgodila na Jamajki.

Dashanel je pomagala starejšemu bratu vzeti iz pečice kruh z oreščki. Tako dobro je dišal!

Nato je zaslišala trkanje na vrata. »Misijonarja sta tu!« je zaklicala njena sestra.

Dashanel je stekla k vratom. Zelo ji je bilo všeč, kadar sta prišla misijonarja. Kadar sta jih obiskala, je imela vselej dober občutek. Včasih sta prinesla igre, ki so se jih z bratom in sestro igrali.

»Tyrell je znova spekel kruh z oreščki!« je rekla Dashanel. Brat je rad pripravljala hrano za misijonarje.

»Komaj čakam, da ga poskusim,« je rekel starešina Colas. S starešino Yusakijem sta vstopila in sedla na tla. Dashanel, njena brat, sestra in mama so sedli nasproti njiju.

»Kaj bomo počeli za današnjo lekcijo?« je vprašala Dashanel.

Starešina Yusaki je na plan izvlekel paket lončkov. »Zgradili bomo stolp vere. Vsak od teh lončkov predstavlja nekaj, kar lahko naredimo, da gradimo vero v Jezusa Kristusa.«

Starešina Yusaki je začel zlagati lončke v stolp. Dashanel je na lončkih videla besede, kot so »molitve«, »proučevanje svetih spisov« in »cerkev«.

»Vse to sta nas prosila, naj delamo v družinskem krogu,« je rekla.

»Tako je,« je rekel starešina Colas. »Ko to počnete, gradite vero v Jezusa Kristusa.«

Dashanel, brat in sestra so se izmenjavali pri gradnji svojega stolpa iz lončkov, medtem ko so poslušali lekcijo.

Ko sta misijonarja odšla, je Dashanel pomislila, kaj sta jih učila. Želela je, da bi bila njena vera velika in močna kot stolp, ki so ga zgradili.

Meseci so minevali in Dashanel se je od misijonarjev naučila vse več o evangeliju. Z družino je začela hoditi v cerkev. Predstavljala si je, kako njen stolp vere postaja vse višji in višji.

Nekega dne se je po odhodu misijonarjev Dashanel pogovarjala z mamo. »Ali se smem krstiti?« je vprašala.

»Si prepričana, da si pripravljena?« jo je vprašala mama.

»Da,« je rekla Dashanel. »Rada bi sledila Jezusu.«

»Prav,« je rekla mama. »Če se želiš krstiti, se smeš.« Tudi Dashanelina brat in sestra sta se odločila, da se bosta krstila. Mama je rekla, da se za krst še ne čuti pripravljena.

Na dan krsta so se Dashanel, brat in sestra obleki v bela oblačila. Vsak je potrpežljivo čakal, da se krsti.

Ko je bila na vrsti Dashanel, ji je starešina Yusaki pomagal v vodo. Nato je izrekel krstno molitev in jo potopil pod vodo. Ko se je Dashanel dvignila iz vode, se ni mogla nehati smehljati! Občutila je srečo in čistost. Tega občutka ni želela nikdar pozabiti.

Dashanel je še naprej delala vse, da bi gradila vero v Jezusa Kristusa. Z družino je brala svete spise. Molila je k nebeškemu Očetu. Delala je prijazne stvari za druge. In spominjala se je, kako se je počutila, ko se je krstila. Želela je, da bi to občutila tudi mama.

»Mama, zakaj se ne krstiš?« jo je nekega dne vprašala Dashanel.

Mama je za trenutek molčala. »Bila si mi dober zgled. Zdaj moram jaz biti dober zgled tebi,« je rekla. »Tudi jaz se želim krstiti.«

Na dan maminega krsta je bila Dashanel presrečna. Ko je mama stopila iz vode, so se vsi smehljali. Zdaj lahko vsa Dashanelina družina skupaj gradi svoje stolpe vere. ●